

hoolt kandma, ja mitte nenda ellama, nago ei peaks ma ialgi surema.

Ma tannan sind, oh Issand! et sa mo issa weel olled ellusse jätanud, ütles Maria; oh anna, et so kallis sanna meile mollemile õnnistusse kasso sadaks!

33 Igga õhto lugges Maria issale piiblist ette, — ei jätanud ka ialgi Issandat pallumatta mollematte hingede (issa ja ennese) eest: et ta võttaks omma armo nende sees kasvatada ja hoida. Keik Maria wisid ja kõnned ollid issa melest ni armsad, et issagi melest pibel armsaks, ja ikka armsamaks läks. Ja ta sai selle armsa Õnnisteggiaga tutwaks ja sureks sõbroks, kelle käest keik tõssine ja kindel rahho ja rõõm tulleb.

34 Monne aia pärast heitis ka Maria hea sõbber Anna sakste tenistusfest lahti, läks Maria jure ellama, ja ellasid ühheskous Issanda armus kaswades. Nelja aasta pärast jäi Maria issa haigeks ja surri. Sõd ja wõwad olli Maria temma wodi äres tedda walwamas ja temma eest hoolt kandmas,

funni ta Issanda rahhus siit lahkus. Maria leinas temma pärast, agga mitte kui „need, kessel ep olle lotust“; (1 Tess. 4, 13.) sest ta mõtles selle pawa peale, mil ka temma elloford lõppeb, et ta temmaga ühtlasse Jummal aujärje ees woib laulda: „Se Eal, mis on ärratappetud, se on wäärt, et ta wõttab wägge, ja rikust, ja tarkust, ja rammo, ja auustust, ja au ja kitust.“ (Joan. 5, 12.)

35 Monne aia pärast sai Maria mehhele, ja olli omma mehhele kuldne warrandus, ja waeste ja häddaliste abbi ja tuggi sanna ja teoga. Temma sõbber, Anna, jäi ka temma jure ellama, ja kinnitasid teineteist ses lotus- ses ja ses uskus, mis nemmad Issandalt ollid sanud.

36 Ja kui pärast ka monda murre ja kurwastusse aega tullid, siis arwas Maria sedda filmopilkmisse aia willetsusseks ses uskus, mis temmal olli Jesusse Kristusse sisse, ja ses iggawesse ello ja üllewägga sure au lotusse. (2 Kor. 4, 17.) Temma jäi